

Můj kamarád Nikon

Pamatuji si to jako kdyby se tahle zdánlivě nevýrazná událost stala včera. Okamžik, který měl být prostě hezkou chvílí se zvrtnul a změnil od základů vše co bylo před tím. Psal se Štědrý večer roku 2006. Pod vánočním stromečkem zbyl poslední, úhledně sbalený, dárek s mým jménem. Otevřel jsem krabici a v ní byl můj dětský sen – Nikon. Můj první Nikon. Nikon D70, digitální jednooká zrcadlovka, kterou naši sehnali od místního fotografa, který zrovna přecházel na modernější profesionální stroj. V též večer zároveň odkládám do krabice již tehdy lehce unavenou Prakticu. V ten okamžik ani netuším, že ji v ní na velmi dlouhou dobu ponechám...

Hned druhý den se z nás stává nerozlučná dvojka. Já & Nikon. Vlastně možná Nikon & já? Na tom nesejde. Důležité je, že jsem svůj nový tělní orgán bral všude s sebou. Fotil se mnou v těch nejšílenějších podmínkách, jaké si výrobce asi umí představit. A fotí do teď. Bez zaváhání... Tento prostý fakt je jediným důvodem, proč píši tuto ódu. Chtěl bych Vám naznačit, jaké útrapy Nikon během třech náročných let přestál, bez jediného zaváhání, bez jediného vynechání...

Nikon obojživelník

Byla to velmi zajímavá situace. Jel jsem s kamarády z Mnichova do německých Alp na jednodenní trek v okolí Zugspitze. Vytrvale přšelo již od rána, ale to nám radost nemohlo překazit. Měli jsme prostě volný den! Po lehčím výstupu k chatě jsme usoudili, že v tak vytrvalém dešti, promočení na kost goretex negoretex, nemá smysl pokračovat a otočili jsme to dolů. V tu chvíli jsem však kamarády upozornil na půvabné vodopády v okolí. Vodní tříšť o teplotě zhruba 4 °C padala z vysokých skal. V ten okamžik jsme měli Amélka i já jasno. Jdeme fotit akty. Ona co by starý otužilec se ani neosmělila a skočila přímo pod vodopád. A já chvílku poté za ní. Tedy my. Já a Nikon. Po chvílce fotografování na hraně vodopádu jsem usoudil, že mnohem zajímavější snímky získám, když budu stát také pod vodou. A stalo se. Voda tryskala plným proudem přímo na Nikona i na mě. A fotografovali jsme tak dobrých deset minut, než Amélce došel v té ledové vodě dech.

Po sestupu dolů kolem rozvodněné řeky nás chytla múza ještě jednou. Ona si sedla na kámen uprostřed divokého toku, a já se s Nikonem dobrodil, asi tři metry pod ně. A fotografovali jsme znova... Jediný problém pro nás byly kapičky na objektivu... Na ty však platil její svetr.

Musím však uznat, že cestou zpět domů se přítel Nikon zamlžil. Toho jsem využil a vyfotil kamarádku Veroniku ve vlaku, která spí u okénka. Mlha uvnitř těla vytvořila zasněnou náladu a fotografii jen prospěla! Pár okamžiků poté už byly uvnitř vidět regulérní kapky vody. Nechal jsem jej otevřeného a uložil na noc do laboratorní digestoře. Ráno Nikon o ničem nevěděl a fungoval na 100%. Jak jinak.

Nejvlhčí zážitek se mnou však zažil ve švédském Odalgardenu. Fotografoval jsem soumrak na jezeře. Teplota byla přesně nula. Když se setmělo úplně a já dofotil, vyzvali mě kamarádi, ať se s nimi zapojím do saunování na břehu. I vlezl jsem dovnitř. Myslíte že sám? ;) teplota 70 °C, vlhkost 90%. A fotografoval jsem. Ne dlouho, ale několik fotografií jsem stihl. Bez problémů!

U vody ještě zůstanu, tentokrát u té mořské. Bylo krásné ráno. Probudil jsem se před východem slunce na pobřeží Karibiku, u mexického Tulumu. Slunce již o sobě dávalo pomalu vědět. Menší vlnky se rozbíjely o kameny na pobřeží. Vyběhl jsem ve spodním prádle do oceánu, Nikon se mnou. Po zhruba čtvrt hodině fotografování se na těle začal kondenzovat aerosol mořské vody. Ten se na fotoaparátu postupně měnil v kapky, až byl celý Nikon mokrý od slané vody. Myslíte si, že mu to vadilo...? Je pravda, že na několik okamžiků, způsobily až po fotografování, přestal asi na pět minut reagovat. Jen jsem ho otřel, nechal ležet bez baterií na stole a šel se koupat. Když jsem se vrátil, už se na mě zase vesele usmíval, a nikdy později mi tuhle situaci dále nevyčítal :)

Možná horší situace byla, když jsme s kamarády fotografovali na Zlatém vrchu a na Studenci v Českém Švýcarsku. Bylo $-15\text{ }^{\circ}\text{C}$, foukal silný vítr, a bylo vlhko. Okamžitě se jak na těle tak na objektivě tvořila silná námraza. Tu jsem pouze strhával z úplně nového skla zmrzlým kapesníkem. Jinak nic... :)

Voda je voda. Ale co led?

Bylo to letos v zimě. Kdesi jsem se dočetl, že jedna z nejnebezpečnějších situací pro fotoaparát v zimě je ho během fotografování nechat dlouho na větru na stativu. A já tohle zrovna potřeboval. Čekal jsem na východ slunce na Jičínsku. Bylo $-17\text{ }^{\circ}\text{C}$ a foukal nepříjemný vítr. Inu, za zkoušku člověk nic nedá a nechal jsem ho tam jak byl, na stativu, zatímco jsem sám pobíhal okolo, abych se alespoň trochu zahřál. Po zhruba půl hodině začalo vycházet sluníčko. Moje holé ruce okamžitě přimrzly k tělu fotoaparátu. Byl kompletně vytemperovaný na teplotu okolí. Kromě poblikávajícího indikátoru nabití baterie (která však byla plně nabitá, a v onen moment stále 100% funkční), nic nepřipomínalo, že je fotoaparát zmrzlý na kost.

Náraz?

Ha ha. To ale přeci nic není. Fotografoval jsem opakovaně na báječném hudebním festivalu Rock for People na letišti v Hradci Králové. Po jednom zakecání jsem si uvědomil, že v vedle hraje kapela, jejíž členové, jak známo, si se svými ksichty o fotografii přímo říkají. Rozběhl jsem se jak rychle to jen šlo. Jenže ejhle. Když jsem běžel kolem jednoho kolíku upevňujícího hlavní stage, zachytl se o něj řemen od Nikonu. Ten mi následně vylétl z ruky a plnou rychlostí narazil na pevnou zem. Myslel jsem, že je po všem. Nebylo. Ani to nezaznamenal.

U koncertů ještě zůstanu. Fotografoval jsem známou ska-punkovou formaci Ska-P v Praze. Již odehráli poslední song, a já si balil věci sedíc na lavičce na ochozu Tesla arény. Chtěl jsem zatleskat. Chyba. Fotoaparát mi vyklouzl a zřítíl se na beton. Je pravda, že objektiv se rozletěl na několik součástí. Tělo i bajonet však přestály v pořádku i tuto zkoušku. Bajonet objektivu jsem nechal vyměnit, a objektiv je opět jak nový...

Přetížení?

Žádný problém... Není to tak dlouho, co jsem měl tu příležitost fotografovat z ultralehkého letadla. Každý „aerofotograf“ ví, že pakliže potřebuje snímek pořízený z kolmice proti zemi, musí se letadlo roztočit do vrtule. V tu chvíli se jedná o přetížení takřka 2 G. Máte pocit, že je fotoaparát několikanásobně těžší, než normálně. Zrcátko ale stále skáče tak jak má. Bez obtíží...

Humus s happyendem?

Jinými slovy nelze nazvat to, co se mě jednou povedlo během fotografování na chorvatském ostrově Brač. Všiml jsem si výrazného prachu hyzdící drahocenný čip. Chtěl jsem jej odfouknout pomocí balónku. Jak známo, čistící balónky končí takovou trubičkou, z níž vyfukovaný vzduch proudí ven. Nevím kdy a jak se mi to stalo, ale zjevně jsem kdysi tuto trubičku někdy zapíchl do žvýkačky, která na něm zůstala. Balónek pak byl shodou okolností několik let mimo provoz, až do chvíle, kdy jsem si jej vzal s sebou na Brač. A tohoto defektu si nevšiml. Při neopatrném čištění však poměrně velký kousek žvýkačky na mém čipu přilnul. A jelikož rád zapomínám doma podstatné části mé výbavy, neměl jsem s sebou nic, čím bych žvýkačku z čipu sejmul. Nezbylo, než očistit čip obyčejným, hrubým kapesníkem. A že jsem na čip musel přitlačit! Navíc ve stanu, za svitu čelovky (ráno už jsem chtěl fotografovat). Dodnes si to trochu vyčítám, ale Nikon na tuhle situaci zjevně zapomněl.

Byl bych nerad, kdyby se zdálo, že jsem svého jednookého kamaráda cíleně týral. Jen jsem se prostě několikrát dostal do situací, kdy mi kvalita snímku byla přednější, než pohodlí nás obou. Tenhle text jsem napsal jako vzpomínku. D70 je stále u mě fotí jako zamlada. Nepočítám-li čištění čipu, nikdy za těch 150 tisíc snímků v posledních třech letech nepotřebovala žádný servis. Nadešel nicméně již čas přejít o třídu výš. Tak jen doufám, že mě D300 nezklame. Zítra si jdu pro ní...

S úctou k firmě Nikon

Petr Jan Juračka

<http://picasaweb.google.cz/scientik>

Snímky Nikona a mě na této straně:

© Dan Vondrák (2009), Michal Votápka (2008), Štěpánka Dlouhá (2008) a Iva Vaníčková (2008).